

Cornet, een leerling van Koch, heeft met deze kennis voor oogen een buitengewoon belangrijk onderzoek verricht en de schuilplaatsen der tubercelbacillen ontdekt, waar in den regel de infectie moet plaats grijpen. Ieder, die wel eens gedurende eenigen tijd heeft gehoest en daarbij heeft opgegeven, weet bij ondervinding, dat men zeer geneigd is daarbij zoo te handelen, dat de sporen daarvan zoo spoedig mogelijk zijn verdwenen, in den regel door verdeelen en verdrogen. Doet een teringlijder dit buitenshuis, dan geraken daardoor wel een groot aantal bacillen in de buitenlucht, doch daar zij zich niet vermenigvuldigen en ten slotte te grond gaan, zal men van hun aanwezigheid door de oneindig groote verdunning niets kunnen bespeuren. Het zal daarom hoogst zelden gebeuren, dat men met de buitenlucht een tubercelbacil inademt. In huis en vooral in de slaapkamers van bedlegerige teringlijders daarentegen vindt men een groot aantal bacillen in de lucht en de omstandigheid, dat deze lijdens in den regel hun sputum in de zakdoek opvangen, draagt hiertoe in hooge mate bij. Nergens toch vindt men gunstiger gelegenheid tot opdrogen, en wanneer de zakdoek bij de volgende hoestbui voor den dag gehaald en ontvouwd wordt, gaan de bacillen bij massa's in de omgevende lucht over. Daarin blijven zij zweven of vallen op den grond, hechten zich aan gordijnen en meubelen om bij stoffen en schuieren weer in de lucht overtegaan; ze vallen op spijzen en dranken ook voor andere personen bestemd en al vermenigvuldigen ze zich ook niet, hun weerstandsvermogen is zoo groot, dat maanden lang de plaats, waar ze eens zijn, een bron van besmetting kan blijven.

Het zou wel treurig zijn zoowel voor de lijdens zelve te weten, dat zij een voortdurende bron van levensgevaar voor hunne huisgenooten moeten opleveren, als voor deze. Gelukkig behoeft dit niet noodzakelijk het geval te zijn, maar kan men op betrekkelijk gemakkelijke en zekere wijze het gevaar tot een minimum beperken. Het is toch uit een reeks van onderzoekingen met zekerheid gebleken, dat in de lucht, die de teringlijders uitademen, geen bacillen worden gevonden; alleen met het sputum worden ze verwijderd. Welnu, indien het sputum steeds wordt opgevangen in een daarvoor bestemd glas, waarin een oplossing van carbolzuur of zelfs maar gewoon water zich bevindt, is het gevaar ten eenenmale geweken. Hieruit toch kunnen nimmer bacillen in de lucht overgaan en wanneer de inhoud slechts nu en dan wordt verwijderd, behoeft men geen vrees te koesteren voortdurend in een tubercelbacillenatmosfeer te verkeerem.

Het experimenteel bewijs hiervoor is door Cornet op de meest overtuigende wijze geleverd. Nergens in de omgeving van teringlijders, die dezen maatregel in acht namen, kon hij tubercelbacillen aantoonen, terwijl dit overal wel het geval was, waar op onvoorzichtige wijze met de sputa werd omgegaan. Vooral in werkelijk goed ingerichte ziekenhuizen kan men overtuigd zijn, dat gevaar voor de omgeving afwezig is.

Het zal ieder duidelijk zijn van hoe groot belang het is, dat iedereen van deze verhoudingen op de hoogte is. De pers kan niet genoeg medewerken